

Nowiny Rzeszowskie

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Rok V Nr 58 (1167)

Rzeszów, sobota 7 i niedziela 8 marca 1953 r.

Z głębokim bólem masy pracujące woj. rzeszowskiego przyjęły wiadomość o zgonie Józefa Stalina

We wszystkich fabrykach, instytucjach, szkołach, gminach i gromadach naszego województwa — pogrążeni w głębokim żalu po utracie najlepszego przyjaciela Polaków, Towarzysza Józefa Stalina — zblędnialiśmy na masowych i indywidualnych pracach. Postanowiliśmy na chwilę nie przestawać w pracy, dokładać wszelkich starań, by idee, o które walczył Stalin żył wizerunek i ofiarnie realizować zadania budownictwa socjalizmu w Polsce.

Oto co mówiła Janina Jagodowska — przodująca tokarz — brygadziści w WSK Rzeszów: „Przed dwoma tygodniami wstąpiłam jako kandydatka do Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Będę w naszym zakładzie pracy jeszcze głębiej realizować wskazania Stalina, bo choć on nie żyje, ale jego idee są wieczne i w masach pracujących żyć będą wiecznie. Będę nieustannie oddziaływać na pracujące ze mną bezpartyjne koleżanki, uświadamiać je i mobilizować. Jakkolwiek cios jest bolesny, my nie upadniemy na duchu, jak chciałby tego wróg, ale jeszcze mocniej skupimy się wokół naszej partii i naszego rządu. Ofiarna praca pokazuje nasz hart i naszą bojowość, demaskując wszystkie poczynania wroga, pokażemy wrogowi niezwykłą siłę, w którą uzbudził nas Stalin.

„Śmierć drogiego Towarzy-

sza Stalina odczułem jako bolesną stratę — mówił ob Władysław Machnica, monter radiowęzła w Rzeszowie — tak bolesna jakby mi ubył ktoś z najbliższej rodziny. Przecież jasno rozumiem, iż to że pracuję, że dobrze zarabiam, że jako robotnik mam lepsze życie, niż miał je mój ojciec w Polsce sanacyjnej, zawdzięczam Towarzysowi Stalinowi, który przyniósł wyzwolenie naszemu narodowi i który tak po ojcowsku pomagał nam, żebyśmy rośli w siłę i dobrobyt. Towarzysz Stalin uczył nas robotników — żebyśmy pomagali pracującej wsi i żebyśmy zawsze byli czujni. Gdy dziś rozmyślałem nad tym, że Towarzysz Stalin nie żyje, postanowiłem tak pracować, by to, czego On nas uczył, było wieczne.

Jako monter radiowęzła pracuję na wsi, gdzie zakładam w chłopskich chatkach głośniki radiowe. Wiem jak bardzo radio pomaga w uświadomieniu wsi. W Zaczerniu gdzie założyliśmy 100 głośników powstała spółdzielnia produkcyjna. Będę starał się szybko i ponad plan włączyć do sieci radiofonizacji naszą rzeszowską wieś. Radio będzie pomagało naszym chłopom demaskować wroga plotkę i podszept wroga.

A ja w młarę moich wszystkich sił, pracując na wsi będę pomagał pracującym chło-

pom budować nowe życie, będąc ich uczynnym — tak jak uczył nas tego Stalin”.

„My kobiety z niewymownym bólem przyjęłyśmy wiadomość o utracie największego wodza mas pracujących całego świata, najlepszego wodza narodu polskiego — cóż wolała tow. Emilia Szkodzińska — przewodnicząca Woj. Zarządu Ligii Kobiet — w tych ciężkich dniach żałoby gorąco solidaryzujemy się z całym narodem radzieckim i z jego bohaterkami kobietami. Realizując wskazania nieśmiertelnego Stalina, my kobiety z rzeszowskich miast i wsi, skupiamy się jeszcze mocniej wokół naszej partii i rządu, wraz z całym narodem umacniać będziemy siłę naszej Ojczyzny.

Będziemy usilniej jeszcze pracować i uświadamiać kobiety, by w naszych rzeszowskich wsiach powstały nowe spółdzielnie produkcyjne. Wcielamy nowe zastępy kobiet do realizacji planu 6-letniego.

Będziemy wychowywać naszych synów i nasze córki na światłych obywateli naszej Ojczyzny. Przez nasze dzieci, których życie dzięki Stalinowi stało się szczęśliwe i radosne, przekażemy następnym pokoleniom naszą wieczną wdzięczność i miłość dla Wielkiego Stalina”.

Stalin zostanie zawsze z nami

Ciężki cios spotkał walczącą o pokój i nowe wolne życie ludzkość. W wielkim bólu i żałobie pogrążył się potężny Kraj Rad i przodująca partia świata KPZR. Łącząc z nim uczucia bólu i żałoby wszyscy prosili ludzkie światło. Łączy je nasza partia i cały naród polski.

Największy człowiek naszej epoki — Józef Stalin zakończył życie. Józef Stalin, niezłomny kontynuator idei i walki Marksa, Engelsa, Lenina — myślał za miliony. Uczył partię bolszewicką, której był wodzem, myśleć tak jak On.

Józef Stalin tak jak Lenin sięgał swym orlim wzrokiem daleko w świat i w przyszłość dziejów. Uczył partię równie daleko patrzeć i przewidywać.

Józef Stalin miał wielkie i czułe serce. Troszczył się o losy milionów, albowiem wrażliwy był na krzywdę i niesprawiedliwość, kochał prostego człowieka i był z nim związany na śmierć i życie. Uczył partię równie gorąco kochać i walczyć o szczęście człowieka.

Józef Stalin był nieubłagany wobec wroga zewnętrznego i wewnętrznego. Uczył partię i naród niezłomnie walczyć z ciemnymi siłami tyranii i wyzysku, wojny, grabieży i zaprzaństwa, uczył ją czujności rewołucyjnej.

Józef Stalin — twórca państwa socjalistycznego, wielki przyjaciel narodów świata, chorąży pokoju, mądry wódz ludzkości, szczególnie był bliski naszej partii i narodowi. Kochał Go gorąco każdy uczyłwy Polak, bo był mu niezawodnym przyjacielem, doradcą, serdecznym opiekunem.

Naród polski zawdzięcza Józefu-

wi Stalinowi i partii bolszewickiej swe wyzwolenie z hitlerowskiego jarzma. Zawdzięcza Mu swe Ziemię Odzyskaną i swą niepodległość.

„Masy pracujące Polski wiedzą — mówi wezwanie naszej partii i rządu, że ich historyczne przeobrażenia społeczne, wyzwolenie z jarzma obszarników i kapitalistów, zdobycie władzy przez lud pracujący i umocnienie państwa ludowego, obrzymie osiągnięcia w budowie nowego życia — wiążą się nierozdzielnie z braterską pomocą narodów radzieckich z serdeczną troską i ojcowską opieką wodza i genialnego nauczyciela mas pracujących całego świata, wielkiego przyjaciela naszego narodu — Józefa Stalina”.

Wielkie i niezwykłe jest dzieło życia Stalina. Tacy ludzie jak Lenin i Stalin nie umierają. Stalin żyje w sercach milionów ludzi w świecie, którym wskazał drogę walki o wyzwolenie. Żyje w ideal, która jest drogowskazem milionów. Żyje w partii bolszewickiej, którą organizował i prowadził od zwycięstwa do zwycięstwa. Z Jego imieniem łączy się potężna siła materialna, polityczna i moralna wielkiego mecenarsa socjalistycznego i wszystkich krajów demokracji ludowej.

Dziełem życia Stalina jest Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, partia ludzi wspólnej myśli, zwarta i jednolita jak niewzruszona opoka. To partia, którą wychował Lenin i Stalin była przywódcą Wielkiej Październikowej Rewolucji So-

cjalistycznej. To ona była organizatorem pierwszego państwa socjalistycznego. To partia Stalina poprowadziła narody radzieckie do zwycięstwa nad bestią hitlerowską, to ona jest natchnieniem bohaterkiej Armii Radzieckiej — wyzwolicielki narodów. To partia bolszewicka uzbrojona w nauki Stalina krocy na czele narodu w budownictwie komunizmu.

To partia Lenina — Stalina uczy narody radzieckie gorącego umiłowania kraju ojczystego i głębokiej solidarności z narodami świata. To ona wskazuje 1/3 ludzkości od Kantonu po Labę drogę pracy i walki o siłę swych krajów, o nowe życie. To ona jest szturmową brygadą ludzi kości, ostoją narodów w ich walce o pokój i wolność. Jej siła potęguje moc obronną krajów demokracji ludowej, uskrzydla je do wzmocnienia wkładu do najszczytniejszego dzieła walki o pokój.

„Naród radziecki wie — głosi orędzie KC KPZR i rządu radzieckiego do narodu — że wzrasta i krzepnie zdolność obronna i potęga państwa radzieckiego, że partia ze wszelkich miar umacnia Armię Radziecką, Marynarkę Wojenną i organy wywiadu, aby stale wzmacniać naszą gotowość, do udzielenia druzgocącej odpłaty każdemu agresorowi”.

Partia Lenina-Stalina uskrzydla i nasza partię do walki o budowę państwa socjalistycznego. Wszystko cośmy osiągnęli zawdzięczamy wielkiej par-

Uchwała powzięta na wspólnym posiedzeniu Plenum Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR

MOSKWA. Agencja TASS podała następującą uchwałę powziętą na wspólnym posiedzeniu Plenum Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR:

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR za najważniejsze zadanie partii i rządu w tym ciężkim okresie dla naszej partii i naszego kraju uważają zapewnienie nieprzerwanego i właściwego kierownictwa całym życiem kraju, co z kolei wymaga największej zwartości kierownictwa, niedopuszczenia do jakiegokolwiek rozprężenia i paniki, aby w ten sposób bezwzględnie zapewnić pomyślną realizację polityki ustalonej przez naszą partię i rząd zarówno w wewnętrznych sprawach naszego kraju, jak i w sprawach międzynarodowych.

Z tego względu oraz w celu niedopuszczenia do jakiegokolwiek zakłócenia w kierowaniu działalnością organów państwowych i partyjnych, Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR uznają za konieczne przeprowadzenie szeregu zarządzeń w zakresie organizacji kierownictwa partyjnego i państwowego.

I. O PRZEWODNICZĄCYM I PIERWSZYCH ZASTĘPCACH PRZEWODNICZĄCEGO RADY MINISTRÓW ZSRR

1) Mianować przewodniczącym Rady Ministrów ZSRR G. M. Malenkowa.

2) Mianować pierwszymi zastępcami przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR L. P. Berię, W. M. Molotowa, N. A. Bulganina, L. M. Kaganowicza.

II. O PREZYDIUM RADY MINISTRÓW ZSRR

1) Uznać za konieczne, aby w Radzie Ministrów ZSRR zamiast dwóch organów — Prezydium i Biura Prezydium — był jeden organ — Prezydium Rady Ministrów ZSRR.

2) Ustalić, że w skład Prezydium Rady Ministrów ZSRR wchodzi — przewodniczący Rady Ministrów ZSRR i pierwszy zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

III. O PRZEWODNICZĄCYM PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ ZSRR

Zalecić na przewodniczącego Prezydium Rady Najwyższej ZSRR K. J. Woroszyłowa, zwalniając od tych obowiązków N. M. Szwerownika.

IV. O SEKRETARZU PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ ZSRR

1) Mianować sekretarzem Prezydium Rady Najwyższej ZSRR N. M. Piegowa, zwalniając go od obowiązków sekretarza KC KPZR.

2) Obecnego sekretarza Prezydium Rady Najwyższej ZSRR A. F. Gorkina mianować zastępcą sekretarza Prezydium Rady Najwyższej ZSRR.

V. O MINISTERSTWIE SPRAW WEWNĘTRZNYCH ZSRR

Połączyć Ministerstwo Bezpieczeństwa Pa-

stwowego ZSRR i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ZSRR w jedno ministerstwo — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ZSRR.

O MINISTRZE SPRAW WEWNĘTRZNYCH ZSRR

Mianować ministrem spraw wewnętrznych ZSRR L. P. Berię.

V. O MINISTRZE I ZASTĘPCACH MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH ZSRR

1) Mianować W. M. Molotowa ministrem spraw zagranicznych ZSRR.

2) Mianować pierwszymi zastępcami ministra spraw zagranicznych ZSRR A. J. Wyszyńskiego i J. A. Molika.

3) Mianować W. W. Kuzniecowa zastępcą ministra spraw zagranicznych ZSRR.

4) Mianować A. J. Wyszyńskiego stałym przedstawicielem ZSRR w ONZ.

VI. O MINISTRZE SPRAW WOJSKOWYCH ZSRR I PIERWSZYCH ZASTĘPCACH MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

1) Mianować Marszałka Związku Radzieckiego N. A. Bulganina ministrem spraw wojskowych ZSRR.

2) Mianować pierwszymi zastępcami ministra spraw wojskowych ZSRR Marszałka Związku Radzieckiego A. M. Wasiliewskiego i Marszałka Związku Radzieckiego G. K. Zukowa.

VII. O MINISTERSTWIE HANDLU WEWNĘTRZNEGO I ZAGRANICZNEGO

Połączyć Ministerstwo Handlu Zagranicznego i Ministerstwo Handlu ZSRR w jedno ministerstwo — Ministerstwo Handlu Wewnętrznego i Zagranicznego ZSRR.

O MINISTRZE I ZASTĘPCACH MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I ZAGRANICZNEGO ZSRR

1) Mianować A. I. Mkojana ministrem handlu wewnętrznego i zagranicznego ZSRR.

2) Mianować pierwszym zastępcą ministra handlu wewnętrznego i zagranicznego ZSRR I. G. Kabanowa i zastępcami ministra P. N. Kumykin i W. G. Zaworonkowa.

VIII. O MINISTERSTWIE BUDOWY MASZYN

Połączyć Ministerstwo Przemysłu Samochodowego i Traktorowego, Ministerstwo Budowy Maszyn i Narzędzi, Ministerstwo Budowy Maszyn Rolniczych i Ministerstwo Budowy Obrabiarek w jedno ministerstwo — Ministerstwo Budowy Maszyn.

O MINISTRZE BUDOWY MASZYN

Mianować M. Z. Saburowa ministrem budowy maszyn, zwalniając go od obowiązków przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania ZSRR.

O MINISTRSTWIE BUDOWY MASZYN TRANSPORTOWYCH I CIĘŻKICH

Połączyć Ministerstwo Budowy Maszyn Transportowych, Ministerstwo Przemysłu Budowy Okrętów, Ministerstwo Budowy Maszyn Ciężkich oraz Ministerstwo Budowy Maszyn Budowlanych i Drogowych w jedno ministerstwo — Ministerstwo Budowy Maszyn Transportowych i Ciężkich.

O MINISTRZE BUDOWY MASZYN TRANSPORTOWYCH I CIĘŻKICH

Mianować W. A. Małyszewa ministrem budowy maszyn transportowych i ciężkich.

(ciąg dalszy na stronie 2)

sami, uosobieniem ich najżywniejszych interesów i najgorętszych pragnień, jest Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego.

Partia Lenina-Stalina — to nasza ostoja, nasz niezawodny drogowskaz. W tej ciężkiej dla niej i dla narodów radzieckich chwili silniej niż kiedykolwiek odczuwamy wspólnotę i nierozdzielność więzi łączącej naród polski z wielkim Krajem Rad i z Jego bohaterką partią. Silniej niż kiedykolwiek łączymy swe szeregi z całym zwartym obozem pokoju w świecie.

Natchnieni wielką ideą Stalina będziemy spełniać Jego genialne nakazy walką i pracą.

Z całą siłą świadomości i woli odpowiemy na apel naszej partii i rządu — w tych bolesnych dla nas dniach jeszcze bardziej wzmocnimy naszą jedność i zwartość, pomnożymy naszą energię w rozwijaniu gospodarki narodowej — podstawy dobrobytu i kultury naszego kraju. Wykażemy niezłomny hart ducha i czujność wobec wroga. Otoczymy troską i miłością nasze Wojsko Polskie, wzmacniać będziemy naszą siłę obronną i potęgę naszej Ojczyzny. Jeszcze ściślej skupimy się wokół kierownictwa naszej partii i jej przewodniczącego Towarzysza Bieruta, który tak gorąco kochał Wielkiego Stalina, z takim talentem i ofiarnością wcielił Jego idee w życie. Jeszcze gorliwiej czepać będziemy z nauki Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, którą wychował i uzbroił największy geniusz naszej epoki — Wielki Stalin.

Dzieła Józefa Stalina w Polsce Ludowej

WARSZAWA (PAP). Dzieła Józefa Stalina, wydawane w Polsce Ludowej w milionowych nakładach, stanowią dla największych mas naszego społeczeństwa niewyczerpaną skarbnicę wiedzy marksistowsko-leninowskiej, niezastąpioną oręż w budowaniu podstaw socjalizmu.

Od wyzwolenia do chwili obecnej, wydano w Polsce Ludowej prace Józefa Stalina w ogólnym nakładzie ponad 8 milionów, w tym 13 tomów zbiorowego wydania dzieł o łącznym nakładzie 1.700 tys. egzemplarzy.

„Historia WKP(b) (krótki kurs)” ukazała się w 5-ciu wydaniach, w nakładzie 1.263 tys., 6-te wydanie jest w druku.

Wydane zostały poza tym prace: „Zagadnienie Leninizmu” (nakład 385 tys.), „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” (nakład 500 tys.), „Klasa proletariatu i partia proletariatu” (nakł. 100 tys.), „O podstawach leninizmu” (nakład 330 tys.), „O rozbieżnościach partynych słów kilka” (nakład 100 tys.), „O Wielkiej Wojnie Narodowej Związku Radzieckiego” (nakład 170 tys.), „Przemówienie na XIX Zjeździe Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego” (nakład 100 tys.).

„Anarchizm czy socjalizm”, „Kwestia narodowa a leninizm”, „Marksizm a kwestia narodowo-kolonialna”, „Marksizm a zagadnienia językoznawstwa”, „Międzynarodowy charakter Rewolucji Październikowej”, „Nowa sytuacja — nowe zadania budownictwa gospodarczego”, „O brakach w pracy partyjnej i o środkach likwidacji trockistowskich i innych dwulicowców”, „O industrializacji kraju i o prawicowym odchyleniu w WKP(b)”, „O samokrytyce”, „O socjaldemokratycznym odchyleniu w naszej partii”, „Sporozumienie polityczne Komitetu Centralnego i słowa końcowe po dyskusji na XIV Zjeździe WKP(b)”, „Sporozumienie polityczne Komitetu Centralnego i słowa końcowe po dyskusji na XV Zjeździe WKP(b)”, „Sporozumienie polityczne Komitetu Centralnego na XVI Zjeździe WKP(b)”, „Referat sprawozdawczy na XVII Zjeździe partii o działalności KC WKP(b)”, „Referat sprawozdawczy na XVIII Zjeździe partii o działalności KC WKP(b)”, „W kwestii polityki agrarnej w ZSRR”, „W sprawie marksizmu w językoznawstwie”, „Wyniki pierwszej pięcioletki”.

UCHWAŁA POWZIĘTA NA WSPÓLNYM POSIEDZENIU PLENUM KC KOMUNISTYCZNEJ PARTII ZWIĄZKU RADZIECKIEGO, RADY MINISTRÓW ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK RADZIECKICH, PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ ZSRR

(ciąg dalszy ze strony 1)

O MINISTERSTWIE ELEKTROWNI I PRZEMYSŁU ELEKTROTECHNICZNEGO
Połączyć Ministerstwo Elektrowni, Ministerstwo Przemysłu Elektrotechnicznego i Ministerstwo Przemysłu Środków Łączności w jedno ministerstwo — Ministerstwo Elektrowni i Przemysłu Elektrotechnicznego.

O MINISTRZE ELEKTROWNI I PRZEMYSŁU ELEKTROTECHNICZNEGO
Mianować M. G. Pierwuchina ministrem elektrowni i przemysłu elektrotechnicznego.

IX
O PRZEWODNICZĄCYM PAŃSTWOWEGO KOMITETU PLANOWANIA ZSRR
Mianować przewodniczącym Państwowego Komitetu Planowania ZSRR G. P. Kosiaczenkę.

X
O PRZEWODNICZĄCYM WSZECH-ZWIĄZKOWEJ CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
Zalecić N. M. Szwernika na przewodniczącego Wszeczwiązkowej Centralnej Rady Związków Zawodowych, zwalniającej od tych obowiązków W. W. Kuzniecowa.

XI
O PREZYDIUM KOMITETU CENTRALNEGO KPZR I SEKRETARZACH KC KPZR
1) Uznać za konieczne, by w Komitecie Centralnym KPZR zamiast dwóch organów KC — Prezydium i Biura Prezydium — był jeden organ — Prezydium Komitetu Centralnego KPZR, jak to ustala statut partii.
2) W celu zapewnienia większej operatywności kierownictwa ustalić skład Prezydium w liczbie dziesięciu członków i czterech kandydatów.
3) Zatwierdzić następujący skład Prezydium Komitetu Centralnego KPZR:
Członkowie Prezydium KC — G. M. Ma-

lenkow, L. P. Beria, W. M. Mołotow, K. J. Woroszyłow, N. S. Chruszczow, N. A. Bułganin, L. M. Kaganowicz, A. I. Mikołaj, M. Z. Saburow, M. G. Pierwuchin.

Zastępcy członków Prezydium KC KPZR — N. M. Szwernik, P. K. Ponomarenko, L. G. Mielnikow, M. D. Bagirow

4) Wybrać na sekretarza KC KPZR S. D. Ignatiewa, P. N. Pospielowa, N. N. Szatalina.

5) Uznać za konieczne, by N. S. Chruszczow skoncentrował się na pracy w Komitecie Centralnym KPZR i w związku z tym zwolnić go od obowiązków pierwszego sekretarza Komitetu Moskiewskiego KPZR.

6) Powołać sekretarza KC KPZR N. A. Michajłowa na stanowisko pierwszego sekretarza Komitetu Moskiewskiego KPZR.

7) Zwolnić od obowiązków sekretarza KC KPZR P. K. Ponomarenkę i N. G. Ignatowa w związku z przejściem ich do pracy kierowniczej w Radzie Ministrów ZSRR i L. I. Brezniewa — w związku z jego przejściem na stanowisko szefa zarządu politycznego Ministerstwa Marynarki Wojennej.

XII
O ZWOŁANIU IV SESJI RADY NAJWYŻSZEJ ZSRR

Zwołać w Moskwie IV sesję Rady Najwyższej ZSRR na dzień 14 marca 1953 r. dla rozpatrzenia uchwał powziętych na wspólnym posiedzeniu Plenum Komitetu Centralnego KPZR, Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, podlegających zatwierdzeniu przez Radę Najwyższą ZSRR.

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego
Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich
Prezydium Rady Najwyższej ZSRR

Masy pracujące świata, studiują genialne prace Stalina

»Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR«

MOSKWA (PAP). Miliony ludzi radzieckich z ogromnym zainteresowaniem studiują genialne dzieło Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” oraz uchwały XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Te historyczne dokumenty stały się dla narodu radzieckiego drogowskazem budownictwa komunizmu, natchnęły go jeszcze bardziej do wzmocnionej działalności twórczej.

W każdym mieście, osiedlu, wsi masy pracujące słuchają odczytów i referatów o dziele Stalina i uchwałach XIX Zjazdu Partii. Studiując prawa produkcji społecznej i podziału dóbr materialnych, zagadnienia związane z drogami przejścia od socjalizmu do komunizmu i inne niezwykle ważne problemy, opracowane przez Stalina, każdy człowiek radziecki dąży do tego, aby jak najwydatniej przyczynić się do utrwalenia potęgi swojej ojczyzny.

Praca Stalina i historyczne

uchwały XIX Zjazdu Partii są dla ludzi radzieckich pomocą we wzmocnieniu czujności rewolucyjnej, w zwalczaniu wszelkiej ideologii imperialistycznej, stanowią dla nich pomoc w walce o pokój i o szczęście ludzkości.

MOSKWA (PAP). Agencja TASS podaje: komunistyczne członkowie komunistycznych i robotniczych partii, szerokie rzesze mas pracujących i postępowej inteligencji wielu krajów z ogromnym zainteresowaniem studiują genialną pracę Józefa Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”.

We Francji prace Stalina wydano i rozpowszechniono w setkach tysięcy egzemplarzy. Dziesiątki artykułów, popularnie zwięzłych prac Stalina, opublikowano we francuskiej prasie postępowej. Liczne listy, napływające do organizacji Komunistycznej Partii Francji, w wielu departamentach świadczą o zainteresowaniu mas pracują-

cych Francji historycznym dziełem Stalina.

Komunisti francuscy studiują systematycznie dzieło Stalina w szkołach partyjnych, na specjalnie zorganizowanych kursach, a wielu członków — także indywidualnie. Dzieło Stalina studiują również aktywnie członkowie wielu organizacji postępowych, wielu robotników — socjalistów i robotnicy bezpartyjni.

Komunisti belgijscy oraz szerokie koła postępowe narodu belgijskiego przyswajają sobie genialne dzieło Stalina. Biuro Polityczne Belgijskiej Partii Komunistycznej powołało uchwałę o zorganizowaniu studiów nad dziełem Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” i dokumentami XIX Zjazdu KPZR dla wszystkich komunistów Belgii. Wykonując tę uchwałę dziennik „Drapeau Rouge” publikuje materiały pomocnicze dla studiujących dzieło Stalina.

Gdy do Warszawy nadeszła tragiczna wieść

Rano nadeszła tragiczna wieść. Zasnęła sę kirem żałoby Warszawa, która Jemu zawdzięcza swą wolność. Z niecierpliwością czekano na gazetę. Gdziekolwiek było radio, słuchano w głuchym milczeniu o wielkim nieszczęściu. Ludzie nie mogą uwierzyć, że Stalin... słowo „nie żyje” — nie chce przejść przez usta.

Wielkie krany na budowie Pałacu Przyjaźni, jak codziennie, niosą na stanowiska żelazne belki, kontenery z cegłą... I jak co dzień, wśród stalowych żebrowań kolosa polyskują światła, rozpryskując tysiące iskier, palniki spawaczy. Tylko małe czerwone chorągiewki, zdobiące budowę — pokryły kiry...

Na mostku, który postawili radzieccy budowniczowie, aby mieszkańcy Warszawy mogli śledzić postępy przy budowie Pałacu, pomimo mżącego deszczu — pełno ludzi.

Stary robotnik w granatowym waciaku długo patrzy na niezmacony rytm pracy radzieckich towarzyszy. Potem mówi: „Jak bardzo im musi być ciężko na sercu... a jednak pracują normalnie, nie załamali się...”

Na domach i na rusztowaniach budującej się stolicy wiszą portrety Stalina. Nie może powstrzymać łez cięła Małkowskiej z MDM-u, kiedy ze swą brygadą owija portret kirem. „Nie ma Stalina” — i jeszcze mocniej napręża mięśnie, aby dźwignąć portret wyżej, wyżej, aby widoczny był ze szczytu budowy.

Lzy płyną po twarzach robotnic Warszawskich Zakładów Przemysłu Odzieżowego, gdy kirem przybijają portrety Stalina na halach produkcyjnych. Jeszcze nie tak dawno zdobyły je w czerwcu i kwiaty w radosnym dniu 73 rocznicy urodzin Stalina.

„Smutne będzie nasze tegoroczne święto — mówi Władysława Bleławska.

Straciliśmy takiego przyjaciela naszych dzieci.

Szturmówki przy taśmach 423 i 424, przy których pracują przodujące zełempowskie brygady — spowija krepą. Helena Gwizdka, kandydat partii, przodownica pracy, wyrabiająca 300 proc. normy, z trudem powstrzymuje łzy. Ale Helena podobnie jak wszystkie jej towarzyski, nie chcą, by ból po stracie ukochanego woźdza i nauczyciela odbił się na ich pracy. Towarzysz Stalin na pewno by tego nie chciał...

Wszędzie — w fabrykach, czy urzędach, w sklepach, czy uczelniach przytłacza ciężar wspólnej myśli — umarł najbliższy, najdroższy człowiek. W skupieniu gromadzą się pracownicy na krótkich masówkach. Słowa gawera Bukowskiego z żerańskiej Fabryki Samochodów Osobowych: „Imię Stalina żyć będzie w naszej pracy” — wyrażają myśl nie tylko żałogę Żerania. Są to myśli wszystkich budowniczych Warszawy, która powstała z gruzów dzięki Jego i narodu radzieckiego pomocy.

Te właśnie myśli i uczucia przekazał Towarzysz Bierut, w imieniu narodu polskiego na ręce ambasadora Związku Radzieckiego Sobolewa. Był to akt niezłomnej solidarności narodu polskiego z narodem radzieckim w tej tak ciężkiej, dla całej ludzkości chwili. Członkowie Rady Państwa i Rady Ministrów pod przewodnictwem towarzysza Bieruta odbyli wspólne, uroczyste posiedzenie żałobne.

W godzinach popołudniowych przed ambasadą Związku Radzieckiego położyli się gromadzieli tłumy ludzi. Przybyli tu ze wszystkich zakątków pracy, aby przedstawić łowi Kraju Rad wyrazić swój ból z powodu śmierci Wielkiego Stalina.

Drżącą ręką, jeden za drugim wpuszczają ludzkie do księgi żałobnej słowa, które płyną z serca, słowa żalu, czci i przywiązania do niesmiertelnego Stalina. Tysiące ludzi przesuwają się w skupieniu przez sąię. Stołca i cały nasz kraj dają hołd swemu wielkiemu przyjacielowi.

„Idą dzieci drogami prawdy i rozumu nosząc miłość do wszystkiego, rozpościerając nad wszystkim nowe niebo, oświecając wszystko nie gasnącym płomieniem swoich serc. Powstaje nowe życie w ogniu miłości do całego świata. Któż zgasi tę miłość? Jaka siła jest większa od niej? Kto ją pokona? Zrodziła ją cała ziemia i całe życie chce jej zwycięstwa, całe życie! Mówiła matka, której dzieje zostały opowiedziane przez jednego z najbardziej kojarzących ludzkość pisarzy — Gorkiego, Matka z powieści Gorkiego — to wieczysty symbol gorącego pragnienia szczęścia dla dzieci, a co za tym idzie pragnienia pokoju, pracy, sprawiedliwości społecznej. Jest ona nie tylko matką Pawła Własowa, rosyjskiego rewolucjonisty z okresu caratu. Jest matką wszystkich skrzywdzonych i wyzyskiwanych, najbliższa towarzyszką wszystkim walczącym o lepszą przyszłość dla świata. Żyje dalej, w każdej kobiecie bohaterko walczącej czy to w Korei, czy w Grecji, w Hiszpanii, w Afryce, w Jugosławii, lub w Brazylii — wszędzie tam, gdzie wrota walki o pokój i szczęśliwą przyszłość dla pokoleń.

Zarliwość matki płonąła w Leokadii Prestes, której syn „rycerz nadziei” przywódca

Serca pełne miłości

brazylijskiej „niezwyrodną kolumny”, walczy nieugięcie przeciw imperializmowi i wojnie. 70-letnia staruszka o białych włosach i twarzy zoranej bólem, nie znając zniechęcenia, z nieustraszoną bohaterstwem walczyła o życie syna i o ideały syna. A żona nauczyciela mas ludowych Brazylii, Olga Benario Prestes, rzuciła bez wahania zaciże domowe, aby razem z mężem brać udział w walce. Jedyną córeczkę urodziła w wężelciu i zginęła w 1943 r. zamęczona na hitlerowskim obozie koncentracyjnym.

Po to właśnie, aby żadna matka na świecie nie rozdziła swych dzieci w rękawki i aby wszystkie dzieci Ameryki Południowej miały dość chleba, walczyły kobiety brazylijskie w „niezwyrodną kolumnie” Louisa Carlosa Prestesa i nie tylko brazylijski: jasnowłosa Herminia o białej twarzy przybyła z Australii, aby pełnić funkcję sanitariuszki „kolumny”. Podczas obłężenia Terezinhia wiele razy przechodziła między liniami frontu, pod gradem świszczących kul, aby przynieść rannych do punktu opatrunkowego.

O Murzynie „Clotce Maril”, staruszcze z pałajacymi oczami, i o jej niesłychanym bohaterstwie obiegaly kraj brazylijski legendy. Urodzona i wychowana w niewolnictwie nie żałowała krwi w walce o wolność. Podczas bitwy o Planco dostała się w ręce wroga, pocięta szablastami zmarła w nieopisanych mękach. Ale podczas tortur nie załamała się ani razu — umarła jak bohaterka. Jak setki, tysiące i setki tysięcy innych kobiet, w innych krajach, ale wciąż z tej samej przyczyny i dla tego, samego celu: z miłości dla dzieci, o pokój i wolność.

„Jestem dumna z mego życia — pisała z Oświęcimia Danielle Casanova, bohaterka francuskiego Ruchu Oporu. — Choć nie mam nad głową słonecznego nieba Korsyki, ani Ile de France, to mam serce pełne słońca. Jestem spokojna i silna...”

Ten spokój i siłę dawało jej przeświadczenie, że walczy przeciwko faszyzmowi, że walczy o sprawiedliwość społeczną. W obozie za cięż niewiarygodnym wprost wysiłków niesie pomoc współtowarzyszom cierpiącym, aby ocalić jak

najwięcej bojowników wolności i sprawiedliwości. Kiedy w 1943 r. wybuchła w Oświęcimiu epidemia tyfusu, Danielle pielęgnuje chorych, nie odpoczywa ani chwili, nie śpi przez całe noce. W końcu zaraziła się tyfusem i umiera.

Z „sercami pełnymi słońca” miłości do ludzi, pragnienia wolności i szczęścia dla młodego pokolenia, walczą z faszyzmem kobiety włoskie. Miliony proletariuszek wsi i miast włoskich, o głodzie, w nędzy i upokorzeniu poznały trujący smak faszyzmu. W pamięci ludu Włoch będzie żyć wiecznie postać zamordowanej przez hitlerowców partyzantki i matki partyzanta: Imy Bandiera, lub postać Giudity Levato, ugodzonej kulami policjacji, gdy prowadziła bledotę kalabrijską do walki o leżące odłogiem ziemie obszarnicze.

Przeciw wojnie, przeciw wysyłaniu w imię Interesów imperialistów swych synów, braci i mężów na front walczyły kobiety angielskie, na czele z Moniką Felton, słynną bojowniczką o pokój, laureatką Nagrody Stalinowskiej. „Ratujmy naszych synów” — biegnie okrzyk ko-

biet przez Amerykę.

Adenauer szykuje Trizonii los Korei, ale kobiety zachodnio-niemieckie dobrze zdają sobie sprawę z neo-hitlerowskich planów i potrafią walczyć przeciw nim.

Niecały rok temu w maju Philip Muller, bohaterski działacz FDJ, zginął zamordowany w Essen przez wrogów pokoju. Nad jego grobem nie tylko jego matka, płakała. Płakały setki tysięcy i setki tysięcy przysięgaly walczyć przeciwko faszystowskiemu mordercom w ruchu oporu narodu niemieckiego przeciw neo-hitlerowcowi organizacje kobiece odgrywają wielką rolę.

Poprzez sztuczne bariery, wznoszone przez imperializm, kobiety wszystkich krajów odnajdują swoje wspólne najdroższe słowo: Dziecko — i drugie: pokój. I te dwa słowa wystarczą, aby chwiała się sztucznie wznoszone imperialistyczne bariery.

W wielkim, opasującym cały świat froncie pokoju, wszędzie kobiety znajdują się w awangardzie walczących przeciwko wojnie.

Kobiety polskie tak jak wszystkie inne, wyzwolone z

jarzma kapitalistycznego ustroju, walczą o pokój jednocześnie strzegą tego wszystkiego, co już zdobyły, co wysiłkiem każdego dnia tworzą, co wzbogacają i rozwijają. W codziennym trudzie walczą o to, żeby bujniej rozrastały się i kwitły pędy nowego, pięknego życia, żeby wciąć więcej było jasnych żłobków i przedszkoli, żeby rosły fabryki, miasta, szkoły, uniwersytety, żeby wzmagała się siła ich ojczyzny, potęga obozu pokoju.

I dlatego tym żarliwiej walczą, tym mocniej zespalały swoje dążenia z hasłami frontu narodowego. Pragnienie wcielenia w życie wspaniałego Programu Frontu Narodowego, programu torującego drogę zwycięstwu socjalizmu i pokoju, towarzyszy im w każdej chwili: pomaga pokonywać trudności, dodaje siły w chwilach zmagań. W dniu 8-go marca, dniu święta kobiet, pozwała ono z otuchą i wiarą spojrzeć w przyszłość. — I przypominają się słowa matki Gorkiego:

„...Jak dobrze jest wiedzieć, że jest już w świecie dla wszystkich ludzi i że nadejdzie czas, gdy ujrzą je wszyscy i gdy ono przyniesie do wszystkich serc!”

O to właśnie walczą kobiety całego świata.

Z. Rzepliska